KALANJIYAM – International Journal of Tamil Studies
An international, peer-reviewed academic journal
e-ISSN: 2456-5148
Vol. 6, No. 03 (2026)

களஞ்சியம்
Peer-reviewed · Open access · Google Scholar
Crossref DOI · SJIF Imapact Factor 3.5 · Quarterly
Online@: ngmtamil.in
DOI: 10.63300/kijts603112026.07

ARTICLES

தமிழ்ப் பண்பாட்டு மரபில் விருந்தோம்பல் சிந்தனை – ஒரு வரலாற்று நோக்கு

The Concept of Hospitality in Tamil Cultural Tradition: A Historical Perspective

தனிஸ்ரா சத்தியேந்திரா[1,*]
[1] பயிற்றுநர் வழிகாட்டி (Tutor Mentor), திறந்த மற்றும் தொலைக்கல்வி நிலையம், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், இலங்கை.
***Corresponding author:** தனிஸ்ரா சத்தியேந்திரா, anantharasaathanista@gmail.com

ARTICLE INFO

Article history
Received: 10 October 2026
Revised: 15 October 2026
Accepted: 20 October 2026

Article ID
KIJTS-2026-0015

Peer review
Double-blind peer review

Keywords
Hospitality
Tamil Culture
Sangam Literature
Tirukkural
Ethics
Society
Lifestyle.

ABSTRACT

The ancient Tamils were distinguished in culture and civilisation, and their literature shows that they upheld ethical principles in both personal and social life. Hospitality (viruntōmpal) is among the most central of these principles. The Tirukkuṟaḷ (Kural 81) declares that the whole purpose of keeping a household is to cherish guests and to help others.

This study examines, from a historical perspective, how Sangam poetry, the Tirukkuṟaḷ, the epics Cilappatikāram and Maṇimēkalai, the Śaiva works Periyapurāṇam and Tirumantiram, other religious traditions and Tamil folk practice portray hospitality. It traces its development from a social obligation within the patron–bard relationship of the Sangam age, to a householder's virtue in the didactic literature, to service of fellow devotees in the bhakti period. It then assesses how urbanisation, nuclear families, lack of time and commercialisation have changed its forms in contemporary society.

Using descriptive, comparative and analytical methods, the study finds that although its outward forms have changed, the core values of hospitality — affection, sharing and respect — endure. It argues for transmitting the tradition to younger generations through education and cultural activity.

How to cite this article: சத்தியேந்திரா, த. (2026). தமிழ்ப் பண்பாட்டு மரபில் விருந்தோம்பல் சிந்தனை – ஒரு வரலாற்று நோக்கு. *KALANJIYAM – International Journal of Tamil Studies*, 6(03). https://doi.org/10.63300/kijts603112026.07
Copyright and licence: © 2026 The Author(s). This is an open access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution 4.0 International License (CC BY 4.0), which permits unrestricted use, distribution and reproduction in any medium, provided the original work is properly cited.

1. முன்னுரை

தமிழ்ச் சமூகம் நீண்ட மரபில் வளர்ந்த நாகரிகச் சமூகம். அதன் பண்பாட்டு அடையாளங்களுள் விருந்தோம்பல் தனித்த இடம் பெறுகிறது. தமிழர் வாழ்வியலிலும், சமுதாயக் கட்டமைப்பிலும், இலக்கியச் சிந்தனையிலும் அது ஆழமாக ஊடாடியுள்ளது. விருந்தினரை அன்புடன் வரவேற்று, உணவளித்து,

மரியாதையுடன் வழியனுப்புவதே தமிழர் மனப்பான்மையின் வெளிப்பாடாகக் கருதப்படுகிறது.

விருந்தோம்பல் வெறும் சமூகக் கடமை அன்று. அது சமுதாய ஒற்றுமை, அன்பு, மரியாதை, மனிதநேயம் ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்தும் அறக் கோட்பாடாகவும், காலப்போக்கில் ஆன்மீகப் பண்பாகவும் வளர்ந்துள்ளது. அறிமுகமில்லாத அந்நியரையும் அன்போடு ஏற்று அமர்த்துவதே அதன் உயிர்நாடி.

பண்பாடு என்பது குறிப்பிட்ட ஒரு நிலப்பகுதியில் வாழும் மக்களின் ஒருமித்த நடத்தைகளையும் எண்ணங்களையும் விழுமியங்களையும் வெளிப்படுத்தும் வாழ்க்கை முறை. ஒவ்வொரு மனித சமுதாயத்திற்கும் தனக்கெனப் பண்பாடு உண்டு. பல நூறு ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட மரபின் வேர்களைத் தேடிப் பின்னோக்கிப் பயணித்தால் மட்டுமே அம்மரபின் தொடர்ச்சியையும் நீட்சியையும் அறிந்துகொள்ள முடியும். அந்த நோக்கிலேயே இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

1.1 ஆய்வுச் சிக்கல்

சமூகமாக வாழ்ந்த மக்களை ஒருவரோடொருவர் இணைப்பதற்கு முற்காலத்தில் விருந்தோம்பல் மரபு இன்றியமையாததாக இருந்தது. ஆனால் இன்றைய காலத்தில் அம்மரபு அதே சிறப்பைப் பெறுகிறதா எனக் கேட்டால், மௌனமே பெரும்பாலும் பதிலாக அமைகிறது. இச்சிக்கலை மூன்று வினாக்களாக வரையறுக்கலாம்:

1. தமிழ் இலக்கியங்கள் விருந்தோம்பலை எவ்வாறு வரையறுத்து வெளிப்படுத்துகின்றன?
2. வரலாற்றுப் போக்கில் விருந்தோம்பலின் நோக்கமும் வடிவமும் எவ்வாறு மாறின?
3. சமகாலத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் விருந்தோம்பல் எந்நிலையில் உள்ளது; அதனைப் பேணுவதற்கான வழிகள் யாவை?

1.2 ஆய்வின் நோக்கங்கள்

- தமிழ்ப் பண்பாட்டுக் கூறுகளில் விருந்தோம்பல் பெற்றிருந்த முக்கியத்துவத்தை இலக்கியங்கள் வழி எடுத்துக்காட்டல்.
- சங்க காலம் முதல் இன்றுவரை விருந்தோம்பலின் வரலாற்று வளர்ச்சியைக் காலவாரியாக விளக்குதல்.
- சமய மரபுகளும் நாட்டுப்புற வழக்காறுகளும் காட்டும் விருந்தோம்பல் கருத்தாக்கங்களை ஒப்பிடுதல்.
- இன்றைய சமூகத்தின் விருந்தோம்பல் சிந்தனைகளை மதிப்பிட்டு, அம்மரபைப் பேணுவதற்கான வழிகளை முன்வைத்தல்.

1.3 ஆய்வு முறையியல்

இவ்வாய்வு விவரிப்பு (Descriptive), ஒப்பீடு (Comparative), பகுப்பாய்வு (Analytical) ஆகிய ஆய்வு முறைகளைப் பின்பற்றுகிறது. பண்பாட்டு, இலக்கிய, சமய, சமூகவியல் அணுகுமுறைகள் இணைந்து கையாளப்படுகின்றன.

- **இலக்கிய ஆய்வு:** புறநானூறு, பத்துப்பாட்டு, திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, பெரியபுராணம், திருமந்திரம் ஆகிய மூல நூல்களிலிருந்து விருந்தோம்பல் தொடர்பான சான்றுகள் திரட்டப்பட்டன.
- **வரலாற்று ஆய்வு:** பண்டைத் தமிழர் வாழ்வியல், சமூக அமைப்பு குறித்த வரலாற்று நூல்களின் துணையுடன் சான்றுகள் காலப் பின்னணியில் வைத்து ஆராயப்பட்டன.
- **பண்பாட்டியல் நோக்கு:** திருமணங்கள், கோயில் விழாக்கள், கிராம நிகழ்வுகள் வழியாக இம்மரபு எவ்வாறு தொடர்கிறது என்பது அவதானிக்கப்பட்டது.
- **சமகால நோக்கு:** நவீன சமூக மாற்றங்கள், பொருளாதாரத் தாக்கங்கள் ஆகியவற்றின் பின்னணியில் விருந்தோம்பலின் இன்றைய நிலை மதிப்பிடப்பட்டது.

1.4 ஆய்வின் எல்லை

இவ்வாய்வு தமிழ் மூல இலக்கியங்களையும், தமிழ்ச் சமூகத்தின் வழக்காறுகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டது. சமகாலப் பகுதி ஆய்வாளரின் பண்பாட்டு அவதானிப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டது; வினாநிரல் அல்லது அளவை முறையிலான களஆய்வு இதன் எல்லைக்குள் அடங்காது.

2. விருந்தோம்பல்: சொல்லும் பொருளும்

‘விருந்தோம்பல்’ என்பது ‘புதிதாக வந்தவரைப் பேணிக் காத்தல்’ என்னும் பொருள் தரும் கூட்டுச்சொல். அதன் சொற்பொருளே, அறிமுகமில்லாதவரையும் அன்போடு ஏற்கும் தமிழ் மரபின் அடிப்படையைக் காட்டுகிறது.

2.1 சொல்லாய்வு

‘விருந்து’ என்னும் சொல்லுக்குப் ‘புதுமை’ என்பதே அடிப்படைப் பொருள். தொல்காப்பியர் செய்யுளியலில் கூறும் எண்வகை வனப்புகளுள் ஒன்றாக ‘விருந்து’ இடம்பெறுகிறது:

விருந்தே தானும் புதுவது கிளந்த யாப்பின் மேற்றே (தொல்காப்பியம், செய்யுளியல்)

இங்கு ‘விருந்து’ புதிதாகப் புனையப்பட்ட யாப்பைக் குறிக்கிறது. எனவே ‘விருந்தினர்’ என்பவர் புதிதாக வருபவர், அறிமுகமில்லாதவர். ‘ஓம்பல்’ என்பது ‘ஓம்பு’ என்னும் வினையடியிலிருந்து பிறந்தது; பேணுதல், காத்தல் என்பது அதன் பொருள் (‘ஒழுக்கம் உயிரினும் ஓம்பப் படும்’, குறள் 131).

2.2 விருந்தினர் யார்?

தமிழ் மரபில் விருந்தினர் உறவினரிலிருந்து வேறானவர். இல்லறத்தான் பேண வேண்டிய ஐந்து கடமைகளைக் கூறும் குறள் இதனைத் தெளிவாக்குகிறது:

தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கல் தானென்றாங்கு ஐம்புலத்தாறு ஓம்பல் தலை (குறள் 43)

முன்னோர் (தென்புலத்தார்), தெய்வம், விருந்தினர், சுற்றத்தார் (ஒக்கல்), தான் என்னும் ஐவரையும் பேணுவது இல்லறத்தானின் தலையாய கடமை. இப்பட்டியலில் ‘விருந்து’, ‘ஒக்கல்’ தனித்தனியே இடம்பெறுவதால், விருந்தினர் உறவுக்கு அப்பாற்பட்டவர் என்பது புலனாகிறது. மேலும், வள்ளுவர் ‘செல்விருந்து’ (விடைபெறும் விருந்தினர்), ‘வருவிருந்து’ (வரவிருக்கும் விருந்தினர்) என விருந்தினரை இருவகையாகப் பிரித்துப் பேசுகிறார் (குறள் 86).

2.3 விருந்தோம்பலின் மூன்று பரிமாணங்கள்

விருந்தோம்பல் சமுதாய ஒற்றுமையைக் கட்டமைக்கும் பண்பாட்டுக் கருவி. அதனை மூன்று பரிமாணங்களில் விளக்கலாம்:

1. **உணவுப் பகிர்வு:** தன் உணவையும் வாழ்க்கை வசதிகளையும் பிறரோடு பகிர்ந்துகொள்ளுதல். தனித்து உண்ணாமையே இதன் மையம் (பிரிவு 3.2).
2. **மனநிலையும் மாண்பும்:** விருந்தோம்புபவர் இரக்கத்தோடும் இன்முகத்தோடும் செயல்பட வேண்டும்; விருந்தினரின் மானம் காக்கப்பட வேண்டும். முகம் சற்றுத் திரிந்தாலும் விருந்தினர் வாடிவிடுவர் என்கிறார் வள்ளுவர் (குறள் 90).
3. **அன்பீடு (Reciprocity):** கொடுத்தல், பெறுதல், திருப்பிக் கொடுத்தல் என்னும் கடப்பாடுகள் வழியே சமூக உறவுகள் கட்டமைக்கப்படுவதை மார்செல் மாஸ் (Marcel Mauss) தன் ‘கொடை’ ஆய்வில் விளக்குகிறார் [17]. தமிழ் மரபில் விருந்தோம்பல் இத்தகைய பரஸ்பர உறவை உருவாக்கினாலும், ‘இன்று நான் உனக்கு, நாளை நீ எனக்கு’ என்னும் கணக்கை அது கடந்து நிற்கிறது; அதன் பயன் அளவிட இயலாதது என்கிறது திருக்குறள் (குறள் 87).

3. வரலாற்றுப் பின்னணி: சங்க காலச் சமூகத்தில் விருந்தோம்பல்

சங்க காலத்தில் விருந்தோம்பல் ஒரு குடும்பத்தின் மதிப்பை அளக்கும் அளவுகோலாகவும், வள்ளல்–புலவர் உறவின் அடித்தளமாகவும் விளங்கியது. அது தனிக் குடும்பத்தின் கடமையாக மட்டுமன்றி, சமுதாயம் முழுமையும் போற்றிய நெறியாகவும் இருந்தது [13][14][18].

3.1 திணைச் சமூகமும் வள்ளல் மரபும்

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என நிலத்தின் அடிப்படையில் வாழ்ந்த சங்க கால மக்கள் எளிய வாழ்க்கை முறையையும் வலுவான சமுதாய ஒற்றுமையையும் கொண்டிருந்தனர். பாணர், பொருநர், கூத்தர், விறலியர் போன்ற

கலைஞர்கள் ஊர் ஊராகப் பயணித்து வள்ளல்களை நாடினர். அவர்களை வரவேற்று உணவும் உடையும் பரிசிலும் அளிப்பது வள்ளல்களின் புகழுக்குரிய கடமையாகக் கருதப்பட்டது [14].

இம்மரபிலிருந்தே ‘ஆற்றுப்படை’ என்னும் இலக்கிய வகை தோன்றியது. பரிசில் பெற்ற ஒரு கலைஞன், வழியில் எதிர்ப்படும் மற்றொரு கலைஞனை அவ்வள்ளலிடம் ஆற்றுப்படுத்துவதே அதன் அமைப்பு. முடத்தாமக் கண்ணியாரின் பொருநராற்றுப்படை, கரிகால் வளவன் ஒரு பொருநனை வரவேற்று, அறுசுவை உணவும் புத்தாடையும் வழங்கிப் பேணிய முறையை விரிவாக விவரிக்கிறது [4]. விருந்தோம்பலே ஓர் இலக்கிய வகையின் கட்டமைப்பாக அமைந்தது தமிழுக்குரிய தனிச்சிறப்பு.

3.2 பகிர்ந்துண்ணும் அறம்

சங்க காலத்தின் விருந்தோம்பல் சிந்தனையின் மையம், தனித்து உண்ணாமை. கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவழுதி பாடிய புறநானூற்றுப் பாடல் இதனைச் சிறப்பாக வெளிப்படுத்துகிறது:

உண்டா லம்ம இவ்வுலகம் இந்திரர் அமிழ்தம் இயைவ தாயினும் இனிதெனத் தமியர் உண்டலும் இலரே (புறம். 182)

இந்திரருக்குரிய அமிழ்தமே கிடைத்தாலும், இனிது என்று தனித்து உண்ணாத சான்றோர் இருப்பதாலேயே இவ்வுலகம் நிலைபெற்றுள்ளது என்பது இதன் பொருள் [3][15].

புலவர் பெருஞ்சித்திரனார் குமணன் தனக்கு வழங்கிய செல்வத்தைத் தன்னைக் கேளாமலேயே எல்லோருக்கும் பகிர்ந்தளிக்குமாறு தன் மனைவியை வேண்டுகிறார் (புறம். 163). வறுமையில் வாடிய புலவர் குடும்பத்திலும் பகிர்வே முதன்மை பெற்றது என்பதை இப்பாடல் காட்டுகிறது.

3.3 பொது விருந்தும் அறச்சாலைகளும்

விருந்தோம்பல் தனி இல்லங்களோடு நின்றுவிடவில்லை. கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனாரின் பட்டினப்பாலை, காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் அறச்சாலைகளில் சோறு வடித்த கஞ்சி ஆறுபோலப் பெருகி ஓடியதைக் காட்டுகிறது:

சோறு வாக்கிய கொழுங் கஞ்சி யாறு போலப் பரந்தொழுகி (பட்டினப்பாலை)

இது அக்காலத்துப் பொது விருந்தோம்பலின் அளவையும் வளத்தையும் உணர்த்துகிறது [4]. பிற்காலத்தில் அரசர்களும் செல்வர்களும் அமைத்த சத்திரங்கள், மடங்கள், தண்ணீர்ப்பந்தல்கள் ஆகியவை இம்மரபின் நீட்சியாகும். தமிழ்நாட்டிலும் யாழ்ப்பாணம் உள்ளிட்ட இலங்கைத் தமிழ்ப் பகுதிகளிலும் இவை வழிப்போக்கருக்கான பொது விருந்தோம்பல் நிறுவனங்களாக விளங்கின.

3.4 இல்லமும் திண்ணையும்

பாரம்பரியத் தமிழ் இல்லங்களின் முன்புறத்தில் அமைந்த திண்ணை, வழிப்போக்கரும் விருந்தினரும் இளைப்பாறுவதற்கான இடமாக விளங்கியது. வீட்டின் கட்டட அமைப்பிலேயே விருந்தினருக்கு இடம் ஒதுக்கப்பட்டது, விருந்தோம்பல் அன்றாட வாழ்வின் இயல்பான பகுதியாக இருந்ததைக் காட்டுகிறது. ஊரில் ஒருவருக்கு நடக்கும் விருந்து ஊர் முழுமைக்கும் பெருமைக்குரிய நிகழ்வாகக் கருதப்பட்டது; அதில் உணவளிப்போடு சமூகப் பங்களிப்பும் பண்பாட்டுப் பரிமாற்றமும் இடம்பெற்றன.

4. திருக்குறளில் விருந்தோம்பல்

சங்க காலத்தில் சமூக வழக்காக இருந்த விருந்தோம்பலை முறைப்படுத்தி இல்லற அறமாக நிலைநிறுத்தியவர் திருவள்ளுவர். அறத்துப்பாலின் இல்லறவியலில் ‘விருந்தோம்பல்’ என்னும் தனி அதிகாரத்தை (அதிகாரம் 9; குறள் 81–90) அவர் வகுத்துள்ளார் [1][12][16].

இவ்வதிகாரம் ‘அன்புடைமை’ (அதிகாரம் 8) என்பதை அடுத்தும், ‘இனியவை கூறல்’ (அதிகாரம் 10) என்பதற்கு முன்னும் அமைந்துள்ளது. அன்பு உள்ளத்தில் தோன்றி, விருந்தோம்பலாகச் செயலில் வெளிப்பட்டு, இன்சொல்லாக மொழியில் நிறைவுபெறுகிறது என்னும் வரிசை இதில் புலனாகிறது.

அட்டவணை 1: விருந்தோம்பல் அதிகாரத்தின் பத்துக் குறள்கள்

குறள்	மூலம்	கருத்து
81	**இருந்தோம்பி இல்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி / வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு**	**இல்லறம் நடத்துவதன் நோக்கமே விருந்தினரைப் பேணி உதவி செய்வதுதான்.**
82	**விருந்து புறத்ததாத் தானுண்டல் சாவா / மருந்தெனினும் வேண்டற்பாற் றன்று**	**விருந்தினர் வெளியே இருக்கத் தான் மட்டும் உண்பது, சாவா மருந்தாயினும் விரும்பத்தக்கதன்று.**
83	**வருவிருந்து வைகலும் ஓம்புவான் வாழ்க்கை / பருவந்து பாழ்படுதல் இன்று**	**நாள்தோறும் விருந்தினரைப் பேணுபவன் வாழ்க்கை வறுமையால் கெடுவதில்லை.**
84	**அகனமர்ந்து செய்யாள் உறையும் முகனமர்ந்து / நல்விருந்து ஓம்புவான் இல்**	**இன்முகத்தோடு விருந்தோம்புவான் இல்லத்தில் திருமகள் மனமகிழ்ந்து வாழ்வாள்.**

குறள்	மூலம்	கருத்து
85	வித்தும் இடல்வேண்டும் கொல்லோ விருந்தோம்பி / மிச்சில் மிசைவான் புலம்	விருந்தினருக்கு அளித்து எஞ்சியதை உண்பவனின் நிலத்தில் விதையும் விதைக்க வேண்டுமோ?
86	செல்விருந்து ஓம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பான் / நல்விருந்து வானத் தவர்க்கு	வந்த விருந்தைப் பேணி வரும் விருந்தை எதிர்நோக்கியிருப்பவன், வானுலகத்தார்க்கு நல்ல விருந்தினன் ஆவான்.
87	இனைத்துணைத் தென்பதொன் றில்லை விருந்தின் / துணைத்துணை வேள்விப் பயன்	விருந்தோம்பலின் பயனை இவ்வளவு என அளவிட இயலாது; விருந்தினரின் தகுதிக்கேற்ப அது அமையும்.
88	பரிந்தோம்பிப் பற்றற்றேம் என்பர் விருந்தோம்பி / வேள்வி தலைப்படா தார்	விருந்தோம்பாதவர், வருந்திக் காத்த செல்வத்தை இழந்து ‘பற்றுக்கோடு அற்றோம்’ என வருந்துவர்.
89	உடைமையுள் இன்மை விருந்தோம்பல் ஓம்பா / மடமை மடவார்கண் உண்டு	செல்வம் இருந்தும் விருந்தோம்பாத அறியாமையே உண்மையான வறுமை; அது அறிவிலிகளிடமே உண்டு.
90	மோப்பக் குழையும் அனிச்சம் முகந்திரிந்து / நோக்கக் குநழும் விருந்து	அனிச்ச மலர் முகர்ந்தாலே வாடும்; விருந்தினரோ முகம் மாறிப் பார்த்தாலே வாடுவர்.

4.1 அதிகாரத்தின் மையக் கருத்துகள்

- **இல்லறத்தின் நோக்கம்:** பொருள் ஈட்டி இல்லறம் நடத்துவதே விருந்தோம்பலுக்காகத்தான் (81); விருந்தினரை விலக்கித் தனித்து உண்பது அறமன்று (82).
- **விருந்தோம்பலின் பயன்:** வறுமை நீங்கல் (83), செல்வம் நிலைத்தல் (84), விளைச்சல் பெருகுதல் (85), வானுலகப் பேறு (86), அளவற்ற பயன் (87).

- **விருந்தோம்பாமையின் இழிவு:** செல்வத்தை இழத்தல் (88), உடைமையுள் இன்மை (89).
- **மனநிலையின் முக்கியத்துவம்:** இன்முகம் (84); முகம் சற்றே மாறினும் விருந்தினர் வாடுவர் (90).

குறள் 87, 88 ஆகியவற்றில் வள்ளுவர் விருந்தோம்பலை ‘வேள்வி’ என அழைக்கிறார். தீயில் அவியிடும் சடங்கு வேள்விக்கு மாற்றாக, பசித்தவர்க்கு உணவிடும் அறச்செயலையே உண்மையான வேள்வியாக அவர் முன்வைக்கிறார். இது விருந்தோம்பலுக்குத் தமிழ் அறமரபு வழங்கிய உயரிய இடத்தைக் காட்டுகிறது.

4.2 அதிகாரத்திற்கு வெளியே

விருந்தோம்பல் சிந்தனை அதிகாரம் 9-க்குள் மட்டும் அடங்கவில்லை. இல்லறத்தானின் ஐம்புலக் கடமைகளுள் விருந்தினரை வள்ளுவர் சேர்க்கிறார் (குறள் 43; பிரிவு 2.2). அடுத்த அதிகாரமான ‘இனியவை கூறல்’ விருந்தினரிடம் காட்ட வேண்டிய இன்சொல்லின் சிறப்பை விரித்துரைக்கிறது:

முகத்தான் அமர்ந்தினிது நோக்கி அகத்தானாம் இன்சொ லினதே அறம் (குறள் 93)

இனிய உளவாக இன்னாத கூறல் கனியிருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று (குறள் 100)

இன்முகத்தோடு நோக்கி உள்ளத்திலிருந்து எழும் இன்சொல்லே அறம் (93); இனிய சொற்கள் இருக்க இன்னாத சொற்களைக் கூறுவது, கனி இருக்கக் காயைப் பறிப்பது போன்றது (100). உணவோடு இன்சொல்லும் சேர்ந்தால்தான் விருந்தோம்பல் நிறைவுபெறும் என்பது வள்ளுவரின் பார்வை.

5. காப்பியங்களில் விருந்தோம்பல்

தமிழின் இரட்டைக் காப்பியங்களான சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் விருந்தோம்பலை இருவேறு கோணங்களில் காட்டுகின்றன. சிலப்பதிகாரம் அதனை இல்லறத்தின் அடையாளமாகவும், மணிமேகலை அதனைப் பசிப்பிணி போக்கும் பொது அறமாகவும் முன்வைக்கின்றன.

5.1 சிலப்பதிகாரம்: இல்லறத்தின் அடையாளம்

மதுரையின் புறநகரில், ஆயர்குலப் பெண்ணான மாதரியிடம் கவுந்தியடிகள் கண்ணகியை அடைக்கலமாக ஒப்படைக்கிறார். மாதரி கோவலனுக்கும் கண்ணகிக்கும் தங்க இடமும் சமையலுக்கு வேண்டிய பொருள்களும் வழங்கிப் பேணுகிறாள் [5]. அறிமுகமில்லாத வழிப்போக்கரை அடைக்கலமாக ஏற்றுப் பேணும் இச்செயல், எளிய மக்களிடையே நிலவிய விருந்தோம்பல் மரபுக்குச் சான்றாகிறது.

அங்கே கோவலனுக்கு உணவு படைக்கும் கண்ணகி, கணவனைப் பிரிந்திருந்த காலத்தில் தான் இழந்த இல்லறக் கடமைகளை எண்ணி வருந்துகிறாள்:

அறவோர்க் களித்தலும் அந்தண ரோம்பலும் துறவோர்க் கெதிர்தலும் தொல்லோர் சிறப்பின் விருந்தெதிர் கோடலும் இழந்த என்னை (சிலப்பதிகாரம், கொலைக்களக் காதை)

அறவோர்க்கு அளித்தல், அந்தணரைப் பேணுதல், துறவோரை எதிர்கொண்டு போற்றுதல், தொன்மரபுச் சிறப்போடு விருந்தினரை எதிர்கொண்டு ஏற்றல் ஆகிய கடமைகளை இழந்தேன் என்கிறாள் கண்ணகி. கணவனும் மனைவியும் இணைந்தே செய்ய வேண்டிய அறமாக விருந்தோம்பல் கருதப்பட்டது என்பதையும், அதனைச் செய்ய இயலாமை ஓர் இல்லறப் பெண்ணுக்குப் பெரும் இழப்பாகக் கருதப்பட்டது என்பதையும் இவ்வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

5.2 மணிமேகலை: பசிப்பிணி போக்கும் அறம்

மணிமேகலை, அள்ள அள்ளக் குறையாத 'அமுதசுரபி' என்னும் பாத்திரத்தைப் பெற்று, பசித்தோர் அனைவருக்கும் உணவளிக்கிறாள். அதில் முதல் பிச்சையை இட்டவள் கற்புடைப் பெண்ணான ஆதிரை [6]. உணவளிப்பின் சிறப்பைக் காப்பியம் இவ்வாறு கூறுகிறது:

மண்டிணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க் கெல்லாம் உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத் தோரே (மணிமேகலை, பாத்திரம் பெற்ற காதை)

இக்கருத்து 'உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத் தோரே' என்னும் புறநானூற்று வரியின் (புறம். 18) நீட்சியாகும் [3]. மேலும், யாருக்குக் கொடுப்பது என்பதிலும் மணிமேகலை புதிய நோக்கை முன்வைக்கிறது:

ஆற்றுநர்க் களிப்போர் அறவிலை பகர்வோர் ஆற்றா மாக்கள் அரும்பசி களைவோர் மேற்றே உலகின் மெய்ந்நெறி வாழ்க்கை (மணிமேகலை)

வசதி படைத்தோர்க்குக் கொடுப்பவர் அறத்தை விலைக்கு விற்பவரே; வலிமையற்றோரின் கொடும்பசியைப் போக்குபவரிடமே உலகின் உண்மை நெறி வாழ்கிறது என்பது இதன் பொருள்.

சங்க காலத்தில் வள்ளல்–புலவர் உறவுக்குள் நிகழ்ந்த விருந்தோம்பல், மணிமேகலையில் பசித்த எல்லா உயிர்களுக்குமான பொது அறமாக விரிவடைகிறது. பௌத்த சமயத்தின் 'தானம்' என்னும் கோட்பாட்டின் தாக்கம் இதில் புலனாகிறது (பிரிவு 6).

6. சமய மரபுகளில் விருந்தோம்பல்

தமிழ்ச் சமூகத்தில் நிலவும் எல்லாச் சமய மரபுகளும் விருந்தோம்பலைப் புண்ணியச் செயலாகவும் இறைவழிபாட்டின் ஒரு வடிவமாகவும் போற்றுகின்றன. அவற்றின் கருத்தாக்கங்களை அட்டவணை 2 ஒப்பிட்டுக் காட்டுகிறது.

அட்டவணை 2: சமய மரபுகளில் விருந்தோம்பல் கருத்தாக்கங்கள்

சமயம்	கருத்தாக்கம்	நடைமுறை	மூலம்
சைவம்	மாகேசுவர பூசை (அடியார் வழிபாடு)	அடியார்க்கு அமுது படைத்தல், அன்னதானம்	பெரியபுராணம், திருமந்திரம் [7][8][20]

சமயம்	கருத்தாக்கம்	நடைமுறை	மூலம்
வைணவம்	**ததீயாராதனம்**	**அடியார்களுக்கு உணவளித்தல்**	**வைணவக் கோயில், மட மரபுகள்**
வைதிக மரபு	**அதிதி தேவோ பவ; பஞ்ச மகா யக்ஞம்**	**விருந்தினரைத் தெய்வமாகப் போற்றுதல்**	**தைத்திரீய உபநிடதம் [9]**
பௌத்தம்	**தானம் (முதல் பாரமிதை)**	**துறவியர்க்கும் பசித்தோர்க்கும் உணவளித்தல்**	**மணிமேகலை [6][22]**
சமணம்	**அதிதி சம்விபாகம்; நால்வகைத் தானம்**	**விருந்தினரோடு உணவைப் பகிர்தல்**	**சமண இல்லறநெறி [21]**
இஸ்லாம்	**விருந்தினரைக் கண்ணியப்படுத்தல்**	**மூன்று நாள் விருந்தோம்பல்; நோன்புக் கஞ்சி**	**ஸஹீஹ் அல்-புகாரி [11]**
கிறிஸ்தவம்	**அந்நியரை வரவேற்றல்**	**அந்நியருக்கும் ஏழைகளுக்கும் உணவளித்தல்**	**எபிரேயர் 13:2; மத்தேயு 25:35 [10]**

6.1 சைவ மரபு

சைவ மரபில் சிவனடியார்களுக்கு உணவளிப்பது சிவனுக்கே செய்யும் வழிபாடாக (மாகேசுவர பூசை) கருதப்பட்டது. சேக்கிழாரின் பெரியபுராணம் இதற்குப் பல சான்றுகளைத் தருகிறது [7][20].

- **இளையான்குடி மாற நாயனார்:** அடியார்க்கு அமுது படைப்பதையே வாழ்வாகக் கொண்டவர். வறுமையுற்ற நிலையில், மழை பெய்த நள்ளிரவில் ஓர் அடியார் வந்தபோது, அன்று பகலில் வயலில் விதைத்த நெல்லையே இருளில் வாரி வந்து, கொல்லைக் கீரையோடு சமைத்து அவருக்குப் படைத்தார்.
- **அப்பூதி அடிகள்:** திருநாவுக்கரசரைக் காணாமலேயே அவர்மீது பேரன்பு கொண்டவர். அப்பர் தம் இல்லம் வந்தபோது விருந்து படைத்தார். வாழை இலை அறுக்கச் சென்ற மகன் பாம்பு தீண்டி இறந்ததையும், விருந்தினருக்குத் துன்பம் தரக்கூடாது என்று மறைத்தார்.

விருந்தினருக்காகத் தம் உடைமையையும் உணர்வையும் தியாகம் செய்யத் தயங்காத இந்நிலை, விருந்தோம்பலின் உன்னத எல்லையைக் காட்டுகிறது.

திருமூலரின் திருமந்திரம், விருந்தோம்பலை எளியவரும் நாள்தோறும் செய்யக்கூடிய அறமாக முன்வைக்கிறது [8]:

யாவர்க்கு மாம்இறை வற்கொரு பச்சிலை யாவர்க்கு மாம்பசு வுக்கொரு வாயுறை யாவர்க்கு மாமுண்ணும் போதொரு கைப்பிடி யாவர்க்கு மாம்பிறர்க் கின்னுரை தானே (திருமந்திரம்)

இறைவனுக்கு ஒரு பச்சிலை, பசுவுக்கு ஒரு வாய் உணவு, உண்ணும்போது பிறர்க்கு ஒரு கைப்பிடி, பிறரிடம் ஓர் இன்சொல் — இவை எல்லோராலும் இயலும் என்கிறார் திருமூலர். விருந்தோம்பல் செல்வர்க்கு மட்டுமே உரியதன்று என்பது இதன் செய்தி.

6.2 வைணவ, வைதிக மரபுகள்

வைணவ மரபில் அடியார்களுக்கு உணவளிக்கும் ‘ததீயாராதனம்’ கோயில்களிலும் மடங்களிலும் நடைபெறுகிறது. ‘அதிதி தேவோ பவ’ (விருந்தினரைத் தெய்வமாகக் கொள்) என்கிறது தைத்திரீய உபநிடதம் [9]. இல்லறத்தான் நாள்தோறும் செய்ய வேண்டிய ஐம்பெரும் வேள்விகளுள் (பஞ்ச மகா யக்ஞம்) விருந்தினரைப் பேணுதலும் ஒன்று. இது வள்ளுவர் கூறும் ‘ஐம்புலத்தாறு ஓம்பல்’ (குறள் 43) என்பதோடு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

6.3 பௌத்த, சமண மரபுகள்

பௌத்தத்தில் ‘தானம்’ (கொடை) பாரமிதைகளுள் முதன்மையானது; இல்லறத்தார் துறவியர்க்கு உணவளிப்பது முதன்மை அறமாகக் கருதப்படுகிறது [22]. மணிமேகலையின் அமுதசுரபி இக்கோட்பாட்டின் தமிழ் இலக்கிய வெளிப்பாடு (பிரிவு 5.2).

சமண இல்லறத்தார் மேற்கொள்ளும் விரதங்களுள் ஒன்று ‘அதிதி சம்விபாகம்’, அதாவது விருந்தினரோடு தன் உணவைப் பகிர்ந்துகொள்ளுதல் [21]. உணவு, மருந்து, அடைக்கலம், கல்வி என்னும் நால்வகைத் தானங்களுள் உணவுக் கொடைக்குச் சமணம் தனிச்சிறப்பு அளிக்கிறது.

6.4 இஸ்லாமிய, கிறிஸ்தவ மரபுகள்

அல்லாஹ்வையும் இறுதி நாளையும் நம்புபவர் தம் விருந்தினரைக் கண்ணியப்படுத்தட்டும் என்பது நபிமொழி [11]. விருந்தோம்பல் மூன்று நாள்; அதற்கு மேற்பட்டது தர்மம் எனவும் நபிமொழி கூறுகிறது [11]. ‘விருந்தும் மருந்தும் மூன்று நாள்’ என்னும் தமிழ்ப் பழமொழியோடு இது வியக்கத்தக்க ஒப்புமை கொண்டுள்ளது. ரமழான் மாதத்தில் தமிழ் முஸ்லிம்களின் பள்ளிவாசல்களில் வழங்கப்படும் நோன்புக் கஞ்சி, சமூகம் முழுமைக்குமான விருந்தோம்பலாக விளங்குகிறது.

அந்நியரை உபசரிப்பதை மறவாதிருங்கள்; அதன்மூலம் சிலர் அறியாமலேயே வானதூதர்களை உபசரித்துள்ளனர் என்கிறது விவிலியம் (எபிரேயர் 13:2) [10]. ‘நான் அந்நியனாக இருந்தேன், என்னை ஏற்றுக்கொண்டீர்கள்’ (மத்தேயு 25:35) என்னும் இயேசுவின் சொல், அந்நியரை ஏற்பதையே இறைவனை ஏற்பதாகக் காட்டுகிறது [10].

6.5 சமய நல்லிணக்கம்

வேறுபட்ட சமயங்கள் மூன்று கருத்துகளில் ஒன்றுபடுகின்றன: விருந்தினர் இறைவனின் வடிவம் அல்லது தூதர்; உணவளித்தல் புண்ணியம்; விருந்தோம்பல் உறவுக்கு அப்பாற்பட்ட அந்நியரையும் தழுவுவது. பல சமயத்தவர் இணைந்து வாழும்

தமிழ்ச் சமூகத்தில், விருந்தோம்பல் சமயங்களைக் கடந்த பொது விழுமியமாக விளங்கி, சமய நல்லிணக்கத்தை வளர்க்கிறது.

7. நாட்டுப்புற வாழ்வியலில் விருந்தோம்பல்

நகரங்களில் வடிவம் மாறிவரும் விருந்தோம்பல், நாட்டுப்புறங்களில் இன்றுவரை பசுமையோடு நிலவுகிறது. வரவேற்பு, உணவுப் படைப்பு, வழியனுப்புதல் என்னும் ஒவ்வொரு நிலைக்கும் தனி மரபுகள் உண்டு.

7.1 வரவேற்பும் வழியனுப்புதலும்

வீடு தேடி வரும் விருந்தினருக்குக் கை கால் கழுவ நீரும், பருகத் தண்ணீர் அல்லது மோரும் தருவது முதல் உபசரிப்பு. அவரை அமரச் செய்து நலம் விசாரித்த பின்னரே பிற பேச்சுகள் தொடங்கும். வயலுக்கும் தோட்டத்திற்கும் வருபவர்களுக்குக் கஞ்சி, காய்கறிகள், பசும்பால் வழங்கும் வழக்கமும் கிராமங்களில் உண்டு.

விடைபெறும்போது வெற்றிலை பாக்கு வழங்குவதும், வாயில் வரை அல்லது தெருமுனை வரை உடன்சென்று வழியனுப்புவதும் மரபு. ‘செல்விருந்து ஓம்பி’ (குறள் 86) என்று வள்ளுவர் கூறும் விடைபெறும் விருந்தினரைப் பேணும் முறையின் நாட்டுப்புற வடிவம் இது.

7.2 உணவுப் படைப்பு

வாழை இலையில் உணவு படைப்பதும், விருந்தினர் உண்ணும்போது அருகிருந்து மேலும் மேலும் பரிமாறி வற்புறுத்தி உண்ணச் செய்வதும் தமிழ் உபசரிப்பின் தனித்த அடையாளங்கள். விருந்தினர் உண்ட பின்னரே வீட்டார் உண்பது வழக்கம்; இது ‘மிச்சில் மிசைவான்’ (குறள் 85) என்னும் வள்ளுவர் வாக்கின் வாழ்வியல் வடிவம்.

‘விருந்தும் மருந்தும் மூன்று நாள்’ என்னும் பழமொழி, விருந்தினரும் விருந்தோம்புவோரின் சுமையை உணர்ந்து அளவறிந்து நடக்க வேண்டும் என்னும் சமநிலையை உணர்த்துகிறது. விருந்தோம்பல் ஒருபக்கக் கடமை அன்று; இருபக்கப் பொறுப்புணர்வு என்பதை இது காட்டுகிறது.

7.3 விழாக்களும் அன்னதானமும்

பிறப்பு, திருமணம், இறப்பு எனும் வாழ்க்கைச் சடங்குகள் அனைத்திலும் விருந்து இன்றியமையாத இடம் பெறுகிறது. கோயில் திருவிழாக்களில் பொதுமக்களுக்கு அன்னதானம் வழங்குவது புண்ணியமாகக் கருதப்படுகிறது [19]. யாழ்ப்பாணம் நல்லூர் போன்ற ஆலயத் திருவிழாக் காலங்களில் அமைக்கப்படும் தண்ணீர்ப்பந்தல்கள், பக்தர்களுக்கு நீரும் பானமும் வழங்கும் பொது விருந்தோம்பலாக விளங்குகின்றன.

அன்னதான மரபின் உச்ச வெளிப்பாடாக, வள்ளலார் என அழைக்கப்படும் இராமலிங்க அடிகள் 1867இல் வடலூரில் நிறுவிய சத்திய தருமச்சாலை விளங்குகிறது. சாதி, சமய வேறுபாடின்றி அனைவருக்கும் உணவளிக்கும் அச்சாலையின் அடுப்பு அன்றுமுதல் அணையாமல் எரிந்துவருவதாகப் போற்றப்படுகிறது. ‘வாடிய பயிரைக்

கண்டபோதெல்லாம் வாடினேன்’ என்னும் அவரது அருட்பா வரி, பசித்த உயிர்களின் துயரைத் தன் துயராகக் கண்ட அவரது உள்ளத்தைக் காட்டுகிறது.

இத்தகைய நிகழ்வுகளில் வேறுபட்ட சமூகப் பின்னணி கொண்டோர் ஒரே பந்தியில் அமர்ந்து உண்பது, சமூக ஒற்றுமையையும் சமத்துவ உணர்வையும் வலுப்படுத்துகிறது. விருந்தோம்பல் இனங்கடந்த வாழ்வு, மதபேதமற்ற அணுகுமுறை, உள்ளார்ந்த நெருக்கம் ஆகியவற்றை உருவாக்கும் சமூக ஒத்துழைப்புக் கருவியாக விளங்குகிறது.

8. சமகாலச் சூழலில் விருந்தோம்பல்

இன்றைய தமிழ்ச் சமூகத்தில் விருந்தோம்பல் மறைந்துவிடவில்லை; ஆனால் அதன் வடிவங்கள் பெரிதும் மாறியுள்ளன. நேரடி, இல்லம் சார்ந்த விருந்தோம்பல் குறைந்து, சடங்கு சார்ந்ததும் வணிகம் சார்ந்ததும் தொழில்நுட்பம் சார்ந்ததுமான வடிவங்கள் பெருகியுள்ளன.

8.1 மாற்றத்திற்கான காரணிகள்

- **நகரமயமாதலும் புலம்பெயர்வும்:** கிராம மக்கள் நகரங்களுக்கும் வெளிநாடுகளுக்கும் குடிபெயர்ந்ததால், உறவினரும் அயலவரும் அடிக்கடி சந்திக்கும் வாய்ப்புகள் குறைந்துள்ளன.
- **தனிக்குடும்ப அமைப்பு:** கூட்டுக்குடும்பம் சிதைந்ததால், விருந்தோம்பலுக்குத் தேவையான மனித வளமும் இல்லப் பரப்பும் குறைந்துள்ளன.
- **நேரமின்மை:** வேலைச் சுமையும் பயண நேரமும் விருந்தினரை வரவேற்றுப் பேணும் நேரத்தைக் குறைத்துள்ளன.
- **பொருளாதார அழுத்தம்:** வாழ்க்கைச் செலவின் உயர்வு, அடிக்கடி விருந்தளிக்கும் வாய்ப்பைக் கட்டுப்படுத்துகிறது.
- **வணிகமயமாதல்:** உணவகங்களும் விடுதிகளும் வழியாக விருந்தோம்பல் விலை கொடுத்து வாங்கும் ‘சேவை’யாக (Hospitality industry) மாறியுள்ளது.

8.2 தொடரும் மரபுகள்

இம்மாற்றங்களுக்கிடையிலும், திருமணங்கள், கோயில் திருவிழாக்கள், வாழ்க்கைச் சடங்குகள் ஆகியவற்றில் பாரம்பரிய விருந்தோம்பல் தொடர்கிறது. புலம்பெயர்ந்த தமிழ்ச் சமூகங்களும் பண்டிகைகளிலும் சமூக நிகழ்வுகளிலும் விருந்தோம்பல் மரபைத் தம் அடையாளத்தின் ஒரு பகுதியாகப் பேணி வருகின்றன.

8.3 புதிய வடிவங்கள்

வாட்ஸ்அப் வழியான அழைப்புகள், இணைய வழி அன்பளிப்புகள், உணவுப் பொட்டலங்களை அனுப்புதல், உணவு விநியோகச் செயலிகள் (எ.கா. Zomato, Swiggy) வழியாக உணவை அனுப்பி வைத்தல் ஆகியவை புதிய விருந்தோம்பல் வடிவங்களாக உருவாகியுள்ளன. தொலைவில் உள்ள உறவினர்கள் நிகழ்வுகளில் பங்கேற்க நேரலை ஒளிபரப்புகளும் பயன்படுகின்றன.

இப்புதிய வடிவங்கள் பகிர்வு என்னும் விருந்தோம்பலின் ஆன்மாவைத் தக்கவைக்கின்றன. ஆயினும், ‘முகனமர்ந்து’ (குறள் 84) விருந்தோம்புதலும், முகம் திரிந்தால் வாடும் விருந்தினரின் உணர்வும் (குறள் 90) நேரடிச் சந்திப்பையே வேண்டுகின்றன. எனவே இணைய வழி வடிவங்கள் மரபின் துணையாக இருக்கலாமே தவிர, அதற்கு மாற்றாக அமைய இயலாது.

8.4 சவால்களும் வாய்ப்புகளும்

சவால்கள்: நேரமின்மை, தனிமைப்படும் வாழ்க்கைமுறை, பொருளாதாரக் கட்டுப்பாடுகள், நேரடி உறவுகளுக்குப் பதிலாக இணைய உறவுகள் மேலோங்குதல்.

வாய்ப்புகள்: சமூக ஊடகங்கள் வழியான தொலை விருந்தோம்பல், பண்பாட்டு விழாக்களில் கலந்துரையாடலும் உணவுப் பகிர்வும், மரபு உணவுகள் குறித்த விழிப்புணர்வு, புலம்பெயர் சமூகங்களிடையே பண்பாட்டு அடையாளத்தைப் பேணும் ஆர்வம்.

8.5 மரபைப் பேணுவதற்கான முன்மொழிவுகள்

1. **கல்வி வழி:** பள்ளிகளின் சமூகக் கல்வி, தமிழ் இலக்கியப் பாடங்களில் விருந்தோம்பல் குறித்த விழிப்புணர்வை வளர்த்தல்.
2. **செயல்வழிக் கற்றல்:** குழந்தைகளையும் இளைஞர்களையும் வீட்டு, சமூக விருந்தோம்பல் நிகழ்வுகளில் நேரடியாக ஈடுபடுத்துதல்.
3. **ஊடக வழி:** YouTube, Instagram போன்ற சமூக ஊடகங்கள் வழியாக மரபு உணவுகளையும் விருந்தோம்பல் நிகழ்வுகளையும் பகிர்ந்து புதுமை சேர்த்தல்.
4. **சமூக நிகழ்வுகள் வழி:** ஊர்ப் பொது விருந்துகள், பண்பாட்டு விழாக்கள் மூலம் அயலவர்களிடையேயான உறவை வலுப்படுத்துதல்.

9. கலந்துரையாடல்: விருந்தோம்பலின் வரலாற்று வளர்ச்சி

காலந்தோறும் விருந்தோம்பலின் அடிப்படை விழுமியங்கள் மாறவில்லை; அது நிகழும் களமும் அதன் நோக்கமுமே மாறியுள்ளன. அட்டவணை 3 இவ்வளர்ச்சியைக் காலவாரியாகத் தொகுக்கிறது (காலவரிசை தோராயமானது).

அட்டவணை 3: விருந்தோம்பலின் காலவாரி வளர்ச்சி

காலம்	விருந்தோம்பலின் தன்மை	முதன்மை நோக்கு	சான்று
சங்க காலம்	வள்ளல்–புலவர் உறவு; பகிர்ந்துண்ணல்	சமூகப் புகழ், கொடை	புறநானூறு, பத்துப்பாட்டு
அற இலக்கியக் காலம்	இல்லறத்தானின் தலையாய கடமை	அறம், இல்லறத்தின் நோக்கம்	திருக்குறள்

காலம்	விருந்தோம்பலின் தன்மை	முதன்மை நோக்கு	சான்று
காப்பியக் காலம்	இல்லறத்தின் அடையாளம்; பசிப்பிணி போக்கும் பொது அறம்	அறம், தானம்	சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை
பக்திக் காலம்	அடியார் வழிபாடு	இறைவழிபாடு	பெரியபுராணம், திருமந்திரம்
பிற்காலம்	சத்திரங்கள், மடங்கள், அன்னதானச் சாலைகள்	பொது அறம், சமத்துவம்	வள்ளலாரின் சத்திய தருமச்சாலை
சமகாலம்	சடங்கு சார், வணிக, இணைய வடிவங்கள்	உறவுப் பேணல், பண்பாட்டு அடையாளம்	சமூக அவதானிப்பு

9.1 விரிவடையும் வட்டம்

விருந்தினர் யார் என்னும் எல்லை காலந்தோறும் விரிவடைந்துள்ளது. சங்க காலத்தில் பரிசில் நாடி வந்த கலைஞர்களும் வழிப்போக்கரும் விருந்தினராயினர். திருக்குறள் அறிமுகமில்லாத அந்நியரையும் இல்லறக் கடமைக்குள் கொண்டுவந்தது. மணிமேகலை பசித்த எல்லா உயிர்களையும் தழுவியது. வள்ளலார் சாதி, சமய வேறுபாடின்றி அனைவரையும் ஒரே பந்தியில் அமர்த்தினார்.

9.2 விருந்தோம்பலின் மூன்று சமூகப் பணிகள்

- **உயர்ந்த சமூகப் பார்வை:** விருந்தோம்பல் தமிழ்ச் சமூகத்தின் உயர்ந்த பண்பாட்டைப் பிரதிபலிக்கிறது; மாறுபட்ட பார்வைகளையும் இணக்கத்திற்குக் கொண்டுவருகிறது.
- **சமுதாய இணக்கம்:** பொதுவான அருளைப் பகிர்ந்து ஒற்றுமையை உருவாக்கும் முதன்மை வழியாக அது விளங்குகிறது.
- **பக்திபூர்வமான சேவை:** உணவின் வழியாக அது இறைவழிபாட்டின் கருவியாகிறது.

9.3 இலட்சியமும் நடைமுறையும்

இலக்கியங்கள் காட்டும் விருந்தோம்பல் பெரும்பாலும் ஓர் இலட்சிய நிலை. சமூக நடைமுறை எப்போதும் அவ்விலட்சியத்தோடு ஒத்திருந்ததில்லை. சாதி அடிப்படையிலான உணவுக் கட்டுப்பாடுகள், யாரோடு யார் உண்பது என்னும் எல்லைகள், விருந்தோம்பலின் வட்டத்தைக் குறுக்கிய வரலாறும் உண்டு. வள்ளலாரின் சமபந்தி முயற்சி இக்குறையைச் சீர்செய்யும் நோக்கிலேயே

அமைந்தது. எனவே, விருந்தோம்பலைப் போற்றும் இன்றைய முயற்சிகள், அதன் சமத்துவக் கூறினை முதன்மைப்படுத்த வேண்டும்.

10. ஆய்வுப் பேறுகள்

இவ்வாய்வின் வழியாகப் பெறப்படும் பேறுகள் வருமாறு:

1. ‘விருந்து’ என்னும் சொல்லின் அடிப்படைப் பொருள் ‘புதுமை’; எனவே விருந்தோம்பல் என்பது அறிமுகமில்லாத புதியவரைப் பேணுதல் ஆகும்.
2. சங்க காலத்தில் விருந்தோம்பல் வள்ளல்–புலவர் உறவின் அடித்தளமாக விளங்கியது; ஆற்றுப்படை என்னும் இலக்கிய வகையே அதன் மீது கட்டமைந்தது.
3. திருக்குறள் விருந்தோம்பலுக்குத் தனி அதிகாரம் வகுத்து, அதனை இல்லறத்தின் நோக்கமாகவும் உண்மையான ‘வேள்வி’யாகவும் நிலைநிறுத்தியது.
4. சிலப்பதிகாரம் விருந்தோம்பலைக் கணவனும் மனைவியும் இணைந்து செய்யும் இல்லற அடையாளமாகவும், மணிமேகலை அதனைப் பசிப்பிணி போக்கும் பொது அறமாகவும் காட்டுகின்றன.
5. பக்திக் காலத்தில் விருந்தோம்பல் அடியார் வழிபாடாக மாறி, தியாகத்தின் உச்ச நிலையை அடைந்தது.
6. தமிழ்ச் சமூகத்தில் நிலவும் எல்லாச் சமய மரபுகளும் விருந்தினரைப் புனிதமானவராகவும், உணவளித்தலைப் புண்ணியமாகவும் போற்றுகின்றன; விருந்தோம்பல் சமய நல்லிணக்கத்தின் பொது விழுமியமாக விளங்குகிறது.
7. நாட்டுப்புற வாழ்வியலில் வரவேற்பு, உணவுப் படைப்பு, வழியனுப்புதல் ஆகிய ஒவ்வொரு நிலைக்கும் தனி மரபுகள் இன்றும் நிலவுகின்றன.
8. சமகாலத்தில் விருந்தோம்பலின் வடிவங்கள் மாறியுள்ளன; ஆனால் அன்பு, பகிர்வு, மதிப்பு என்னும் அதன் அடிப்படை விழுமியங்கள் நிலைத்துள்ளன.
9. இணைய வழி வடிவங்கள் விருந்தோம்பலின் துணையாக இருக்கலாமே தவிர, நேரடி இன்முக உபசரிப்புக்கு மாற்றாக அமைய இயலாது.

11. முடிவுரை

விருந்தோம்பல் தமிழர் பண்பாட்டு மரபில் ஒரு நிலையான அறமாகவும், ஆன்மீகக் கடமையாகவும், சமூக உறவுக் கட்டமைப்பாகவும் விளங்குகிறது. தமிழர்கள் காட்டும் அன்பும், இரக்கமும், மரியாதையும், ஒருங்கிணைந்த வாழ்வியல் உணர்வும் அதன் வழியே வெளிப்படுகின்றன. அது மனித உறவுகளின் அடிப்படையாகவும் சமூக நெறிமுறைகளின் மூலதனமாகவும் திகழ்கிறது.

சங்க காலத்தில் வள்ளல்களின் கொடையாகத் தொடங்கிய விருந்தோம்பல், திருக்குறளில் இல்லற அறமாகவும், காப்பியங்களில் இல்லற அடையாளமாகவும் பொது அறமாகவும், பக்தி இலக்கியங்களில் இறைவழிபாடாகவும் வளர்ந்தது. விருந்தோம்பல் என்பது உணவளித்தல் என்னும் மரபுவழிப் பொருளோடு

நின்றுவிடவில்லை; அதன்வழி வெளிப்படும் மனிதநேயமும், சமத்துவமும், இறையுணர்வும் அதன் உண்மையான சிறப்புகள்.

நம் முன்னோர் விதைத்த இப்பண்பு இன்று மாறுபட்ட வடிவங்களில் வெளிப்படுவது உண்மையே. நவீன கால மாற்றங்கள் அதனைப் பலவீனப்படுத்தியிருந்தாலும், மக்கள் மனங்களில் அது இன்னும் நிலைத்துள்ளது; புதிய வழிகள் தோன்றினாலும் அதன் மூலப்பொருள் மாறவில்லை. இப்பண்பாட்டை மீண்டும் வலுப்படுத்தக் கல்வி, பண்பாட்டு விழிப்புணர்வு, சமூக நிகழ்வுகள் வழியாக விருந்தோம்பல் சிந்தனையை இளந்தலைமுறையிடம் வளர்க்க வேண்டும். அதுவே மனிதநேயத்தைப் பரப்பும் வழியாக அமையும்.

11.1 எதிர்கால ஆய்வுகளுக்கான பரிந்துரைகள்

- தமிழ்நாடு, இலங்கை, புலம்பெயர் தமிழ்ச் சமூகங்களில் விருந்தோம்பல் நடைமுறைகளை வினாநிரல், நேர்காணல் வழியாகக் களஆய்வு செய்தல்.
- நகர, கிராமக் குடும்பங்களிடையே விருந்தோம்பல் பழக்கங்களை ஒப்பிட்டு அளவை முறையில் ஆராய்தல்.
- விருந்தோம்பல் தொடர்பான பழமொழிகள், நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் ஆகியவற்றைத் தொகுத்து ஆராய்தல்.

ory and Practices. 2nd ed., Cambridge UP, 2013.

References

திருவள்ளுவர். திருக்குறள். மு. வரதராசன் தெளிவுரை, திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.

தொல்காப்பியர். தொல்காப்பியம்: பொருளதிகாரம் (செய்யுளியல்). பேராசிரியர் உரை.

புறநானூறு: மூலமும் பழைய உரையும். பதிப்பாசிரியர் உ. வே. சாமிநாதையர், 1894.

பத்துப்பாட்டு: மூலமும் நச்சினார்க்கினியர் உரையும். பதிப்பாசிரியர் உ. வே. சாமிநாதையர், 1889.

இளங்கோவடிகள். சிலப்பதிகாரம்: மூலமும் அடியார்க்குநல்லார் உரையும். பதிப்பாசிரியர் உ. வே. சாமிநாதையர், 1892.

சீத்தலைச் சாத்தனார். மணிமேகலை. பதிப்பாசிரியர் உ. வே. சாமிநாதையர், 1898.

சேக்கிழார். பெரியபுராணம் (திருத்தொண்டர் புராணம்).

திருமூலர். திருமந்திரம்.

Olivelle, Patrick, translator. Upaniṣads. Oxford UP, 1996.

The Holy Bible. New Revised Standard Version, Oxford UP, 1989.

al-Bukhārī, Muḥammad ibn Ismāʿīl. Ṣaḥīḥ al-Bukhārī. Translated by Muhammad Muhsin Khan, Darussalam, 1997.

வரதராசன், மு. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு. சாகித்திய அகாதெமி, 1972.

Pillay, K. K. A Social History of the Tamils. Vol. 1, University of Madras, 1969.

Hart, George L. The Poems of Ancient Tamil: Their Milieu and Their Sanskrit Counterparts. University of California Press, 1975.

Hart, George L., and Hank Heifetz, translators. The Four Hundred Songs of War and Wisdom: An Anthology of Poems from Classical Tamil, the Puṟanāṉūṟu. Columbia UP, 1999.

Zvelebil, Kamil V. The Smile of Murugan: On Tamil Literature of South India. E. J. Brill, 1973.

Mauss, Marcel. The Gift: The Form and Reason for Exchange in Archaic Societies. Translated by W. D. Halls, Routledge, 1990.

Kanakasabhai, V. The Tamils Eighteen Hundred Years Ago. Higginbotham, 1904.

Clothey, Fred W. Religion in India: A Historical Introduction. Routledge, 2006.

Vanmikanathan, G. Periya Puranam: A Tamil Classic on the Great Saiva Saints of South India. Sri Ramakrishna Math, 1985.

Jaini, Padmanabh S. The Jaina Path of Purification. University of California Press, 1979.

Harvey, Peter. An Introduction to Buddhism: Teachings, History and Practices. 2nd ed., Cambridge UP, 2013.